

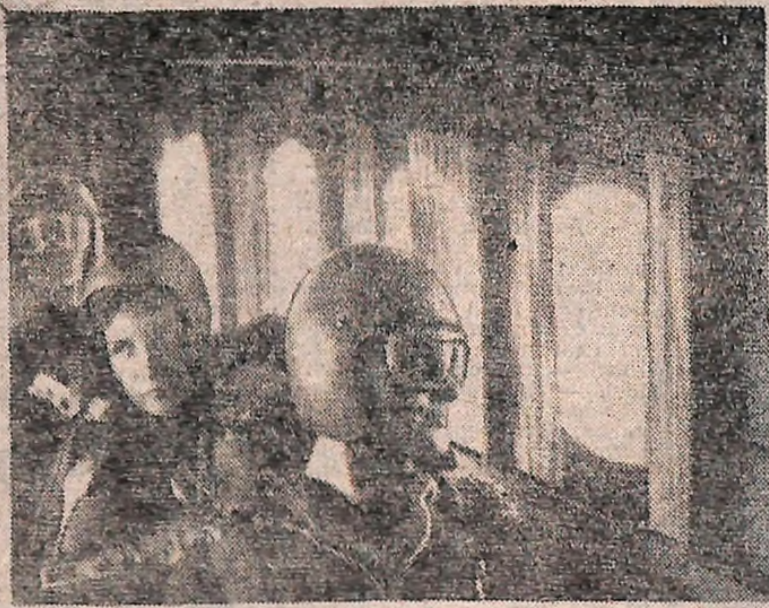

СПОРТ

СПОРТ

СПОРТ

СПОРТ

НА ДТСААФІВСЬКОМУ аеродромі біля села Федорівки Кіровоградського району закінчився зональний турнір XXXVII чемпіонату України з класичного парашутизму на приз журналу «Крильа Родины». У змаганнях взяли участь збірні Харківської, Запорізької, Дніпропетровської, Ровенської, Донецької областей, міста Севастополя та кращі парашутисти, які виступали в особистому залку.

Чотири дні два майстри спорту міжнародного класу, 32 майстри, 18 кандидатів у майстри, 15 першо-

розрядників піднімалися в небо. Виконувалися групові стрибки на точність приземлення з індивідуальним залком з висоти 1200 метрів, одиночні акробатичні стрибки з висоти 2200 метрів. Абсолютними чемпіонами України стали майстер спорту з Кіровограда Світлана Тараненко та майстер спорту з Чернігова Юрій Коваль. А загальнокомандну перемогу здобула збірна Харківської області. На другому місці дтсаафівці Севастополя, на третьому — Донецької області.

Путівку у фінал змагань на приз журналу «Крильа Родины» отримали представники Харківської області та м. Севастополя.

На всесоюзній першості у складі збірної України виступатиме Світлана Тараненко, яку також включено кандидатом у збірну країни.

Фото В. ГРИБА.

с. Федорівка Кіровоградського району.

СПОРТ

СПОРТ

СПОРТ

СПОРТ

СЛУЖБА: ДНІ І НОЧІ

ВРАНЦІ, хоча слабкість і підламувала ноги, Микола Митрофанович зрозумів: треба ставати в стрій. Бо справ набереться стільки, що... У міській відділі п'ять працівників карного розшуку, але «обстріляних» лише двоє: він і Тимофій Назаренко. Правда, й сам Олександр Петрович Бочаров не чурається усюю оперативної роботи, та все ж правопорушень збільшується і збільшується.

Збирився Микола Митрофанович Глаголев привести в порядок свою документацію, а тут де не візьмись підступно болячка підкосила. Довелось дві доби відлежуватись з температурою. Та на було коли лікуватись: помічник чергового у відділі міліції терміново викликав до Бочарова.

— Хіба вони вже якийсь день не збійдуться без тебе? — сердилась дружина. — А якщо виникнуть ускладнення?

Глаголев махнув рукою: через дрібниці викликати не будуть. Трапилось щось невідкладне. Не гаючись, поспішив на місце служби.

— Микола, виручай! — без передмови почав викладати суть справи Бочаров, начальник відділення розшуку, невисокий міцний чоловік. Недавно він прибув сюди з Миколаєва, де працював у відділі боротьби з розкраданням соціалістичної власності. — Тут нас в «Українському більшовикові» критикували вовсю! Вороги на очах з кращими представниками робітничого класу розправляються, мовляв, а виї пальцем не можете поворухнути.

— Це про що?
— Про замах на робітора Гіскіна в газеті читав? Ці спритні газетярі знають більше нас. Хотів я сам зайнятись цією справою, а тут оголосили траурний мітинг. Не стало нашого Серго Ордмонікідзе.

— Олександр Петрович, життя

не пошкодую, але дістану тих, хто напав на робітора!

— Іншого й не чекав од тебе, Глаголеве пообіцяв. Більше заспокоював сорокалітного чоловіка, ніж цікавився обставинами, що привели його на лікарняне ліжко. З лікарні вийшов зовсім розчарованим, бо потерпілий не зміг викласти бодай що-небудь варте уваги для подальших пошуків.

Молодший лейтенант міліції заглибився у папери: протокол огляду міс-

хи поліпшився, але потрібно якомога менше докучати йому розпитами. Глаголеве пообіцяв. Більше заспокоював сорокалітного чоловіка, ніж цікавився обставинами, що привели його на лікарняне ліжко. З лікарні вийшов зовсім розчарованим, бо потерпілий не зміг викласти бодай що-небудь варте уваги для подальших пошуків.

новців. Його катували, кинули у напівазатоплений підвал будинку. Юнак після цього почав тяжко хворіти і помер 1923 року.

На новому місці роботи Гіскін з головою поринув у вир громадського життя залізничників. Партиійний осередок доручив йому проводити серед товаришів передплату на газети і журнали. Досі він уже активно друкувався у більшовицькій «Правді» й «Українському більшовикові», який видавався в Харкові, тодішній столиці республіки. Публікації за його підписом знайти непросто, адже у той час робітничі та селянські кореспонденти підписували свої матеріали псевдонімами, тобто вигаданими прізвищами. На жаль, папка з вирізками і листами з редакцій у Гіскіна загубилася в роки Великої Вітчизняної війни.

Та повернемося до 1937 року. В газеті «Кіровська правда» з 21 лютого до 1 березня майже в кожному номері велась мова про хід слідства у справі про замах на життя робітора. Редакція була стурбована долею одного із своїх найактивніших позаштатних авторів. Ось що писали про Гіскіна в газеті: «Немає жодного сумніву, що поранення зроблено на ґрунті помсти і є справою рук класового ворога... За час своєї роботи т. Гіскін безперервно веде активну боротьбу з розкраданням соціалістичної власності на транспорті. За матеріалами активного робітора залізничної преси були викриті і засуджені вороги народу — розкрадачі соціалістичної власності, дезорганізатори роботи залізничного транспорту...»

На Глаголева натискували з усіх боків. Після розмови з Бочаровим його викликав начальник міського відділу міліції Малісний

Д. ТАНСЬКИЙ.

(Закінчення буде)

Замах на робітора

Документальне оповідання

ця події, пояснення залізничників і вирізка з газети «Кіровська правда» за 21 лютого 1937 року. Вдарив по очах заголовок: «Зухвала вилазка класового ворога». Нижче було набрано: «19 лютого о 6-й годині вечора на станції Кірово-Українське біля складу палива на землі був знайдений тяжко поранений залізничник Гіскін Семен Олександрович. Потерпілого каретою «швидкої допомоги» приставили до третьої радлікарні, де йому подали відповідну медичну допомогу. Поранений Гіскін у тяжкому стані...»

Спершу молодший лейтенант вирішив відвідати потерпілого, тому треба було поспішати. Третя радляська лікарня знаходилась біля заводу сільгоспмашин. Головний лікар Резников попередив: хоча стан потерпілого тро-

Ситуація, в яку потрапив Гіскін, на перший погляд здавалась досить прозаїчною. Надвечір залізничник, збираючись заступити на другу зміну (працював слюсарем на водоканалі), зайшов до крамниці робітничого постачання, купив сірники, хлібину. Потім пішов уздовж колії. Навколо нікого не було видно. Коли звернув на стежку, недалеко від водонасасної з-за рогу паливного складу метнулись тіні і важкий удар завалив його на землю. Більше нічого не пам'ятає...

У місто Семен Гіскін прибув з сім'єю з Ізраїлівки (нині Смоліно) і почав працювати на залізниці з 1932 року. Брав участь у громадянській війні разом зі старшим сином Алтером. Розповідають люди, які близько знали цю сім'ю, що Алтер потрапив до рук ма-

